

Surán Györgyné Bécsben

Ezen a képen a nővérem van [Weisz Magda], még lány korában, úgy emlékszem, tehát a képnek 1935 előtt kellett készülnie. Azt tudom, hogy Bécsben készült, és Magda mellett egy rokonunk, az unokabátyánk, Vajda István ül. Ő a papa Dezső nevű testvérének volt a fia. Weiszről magyarosította a nevét Vajdára. Azt hiszem, ő volt az egyetlen, aki magyarosított. Ők a második páros ebben a fura járműben. Dezső bácsinak cukrászüzeme volt Bécsben, István ott dolgozott. Amikor az apja meghalt, valamikor az 1940-es évek elején, ő vette át az üzem irányítását. Nem tudom, miként vészelték át a holokausztot, de a háború után is elég jó módba kerültek. Amikor Gábor, Magda fia disszidált 1956-ban, náluk lakott egy darabig, majd onnan ment tovább Párizsba, ahol él a mai napig. Magda többször is ment látogatóba a bécsi rokonsághoz az 1930-as években, nagyon szerették őt ott. Valahogy őt jobban szerette az egész család. Nagyon kedves volt. Tényleg rendkívüli teremtes volt. Én nem voltam olyan kedves. Én tudtam ezt, de az ember a természetét nem tudja megváltoztatni. Én sosem utaztam Bécsbe. De nem voltam soha irigy rá. Ő nagyon jó tanuló volt. Én nem voltam olyan jó tanuló. Mindenben kiváló volt. De ez valahogy így volt nekünk természetes.